

ISBN: 978-625-7854-65-8

© 2018 Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.

ketebe.com

Ketebe Yayınları: 366

Roman

Yayın Yönetmeni
Furkan Çalışkan

Dizi Editörü
Aykut Ertuğrul

Yayıma Hazırlayan
Tuna Yukay

Düzeltili
Zehra Turhan

Kapak
Harun Tan

Mizanpaj
Nilgün Sönmez

1. BASKI

Kasım 2020
İstanbul

Ketebe Yayınları
Sertifika No: 34989
Maltepe Mahallesi Fetih
Caddesi No: 6 Dk: 2
Topkapı 34010 İstanbul
Tel: 212 612 29 30
e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt
Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad.
No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok
Kat: 2 34310 Haramidere -
Avcılar / İstanbul Sertifika No: 44452
Tel: 212 412 17 00

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.'ye aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Peri Palas

ÖMER FARUK YAZICI

KETEBE

Ömer Faruk Yazıcı

10 Mart 1995 yılında İstanbul'da doğdu. Marmara Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü mezunu. Sakarya Üniversitesi'nde Eski Türk Edebiyatı alanında yüksek lisans yapıyor. Hikâyeleri çeşitli dergilerde yayımlandı. FABİSAD üyesi. 2015 GIO Ödülleri Hikâye Seçkisi *Düşlerin İzinde*'de "Bir Büyü'cü Masalı" adlı hikâyesiyle yer aldı. Türk Edebiyatı Vakfı bünyesinde yayın hayatını sürdüren *Türk Edebiyatı Genç Sanat* dergisinin yayın kurulunda. Temmuz 2018'de *Alemlerin Çöpçatanı* adlı hikâye kitabı Paris Yayınları'nda yayımlandı.

Mitoloji, masal ve fantastik sınırları içinde kalan her şeye ilgi duyuyor. *Türk Edebiyatı Genç Sanat* adlı dergide ve *Acaayib'ül-Hikayat* adlı kişisel bloğunda hikâye, deneme ve şiirlerini yayımlamaya devam ediyor.

ÖNSÖZ

2014 yılında Beşiktaş'tan Taksim'e çıktığım bir gün "PeraPalace" tabelasını "Peri Palas"a dönüştürmekle zihnimde çiçek açtı bu fikir. İstanbul'un köhne bir semtinde zar zor ayakta duran bir konağın geceleri, kültürümüzde hâlâ yaşamakta olan tüm o acayip varlıklara hizmet eden ve hayalet bir çift tarafından işletilen bir hana dönüşmesine şahit oldum evvelce. Ardından konağa bir yabancı geldi ve macera başladı.

Yazımı yaklaşık bir yıl süren bu romanı Aralık 2015'te tamamladığımda emindim ki bu toprakların ruhunu, hayal gücünü ve korkularını yine bu toprakların diliyle kaleme almıştım. Çalışmalar ve düzenlemelerle geçen beş yıl boyunca desteğini esirgemeyen ilk okurum, biricik kardeşim Ceyda Halide Yazıcı'ya, yazın hayatımın her aşamasında ilmek ilmek emeği olan Enver Aykol'a, bu romanın yazılmasında çok büyük emeği olan Sinem Mollahasanoglu'na ve fikirleriyle her zaman ufkumu genişleten pek değerli ağabeyim Mehmet Berk Yaltrık'a teşekkürü borç bilirim. Vesselam.

Ömer Faruk Yazıcı

KONAK

“Kâmil bir kâlp elbette ervâhın ve acâyiplerin varlığını bir maraza vuku’a ermeden hissedebilir ancak müdahale her vakit mümkün değildir.”

Hiss-i Mevcûdâtü'l-Ucebâ -İbni Teyfik Havvâsi

Kimsenin onlarca yıl umurunda dahi olmayan bu konak, son zamanlarda tüm mahallelinin dilinde dolanır olmuş, her kafanın hakkında ayrı hikâyeler uydurması yüzünden tüm gözler üzerinde toplanmıştı.

İnsanların uydurduğu hikâyelerin hangisi doğrudu? Evsizlerin bu yıkık dökük konağı mesken tutması mı, mahallenin serserilerinin akşamları orada toplanıyor olmaları mı yoksa perili olduğu mu?

Bakkal Yusuf, saçı sakalı birbirine karışmış insanların oraya girdiğini gördüğüne yemin ediyordu. Mahallenin yaşlılarından olup iki evladı da uyuşturucuyla boğuşan Münevver Teyze, sanki bir şey kullanmış da kendini toparlayamıyormuş gibi yalpalayarak yürüyen iki kişinin gece karanlığında ko-

nağın önünde kaybolduğunu görmüştü. İnsanları böyle bir olaya şahit olduğuna inandırabilmek için kuranlara el basıyor, “Ay o kadar kocamadım vallahi şu gözlerimle gördüm.” diyordu. Mahalleliden Karadul nam dokuz koca eskitmiş, Kırk Koca Kıran Behiye Hanım konağın hemen yanındaki evinin camından dışarıya baktığı her gece kocalarının konağın ayrı ayrı camlarından ona el salladıklarını söyleyip duruyordu.

Herkesin bu konakla ilgili anlatacak bir hikâyesi vardı. Tüm mahalle, yediden yetmişe herkes, gerek çoluk çocuk okullarda gerek adamlar kahvehanelerde gerek gençler sokak aralarında gerekse kadınlar altın günlerinde bu yıkılmaya yüz tutmuş konağı konuşur olmuştu.

KORKU DOLU BİR GECE

“Metruk binalar, lağımlar, hamamlar, bostan kuyuları, çeşme yaklakları, değirmenler, mezarlıklar, saçak altları, ulu deryâların dip-leri, dağların etekleri, vadiler ve dahi mağaralar acâyiplere mesken süflî zâviyelerdir. Hâşâ besmelesiz girilmez.”

Zâviyetü's-Süfliyye - Kurtubi-i Cedid

Bir gece mahallenin yeni yetmelerinden Çakır Ali'yle onun ekürileri; haddinden fazla yumuşak hareketleriyle göze bakan Kız Cemil ve kavanoz dibi gözlükleriyle burnunun ucunu bile zor görebilen zayıf ve suratı sivilcelerle dolu Çiroz Fikret kendi aralarında karar verdiler. Konağa gireceklerdi. Gerçi bu karar sadece Ali'ye aitti ama arkadaş olmak kolay değildi. Konağa girme fikrine “He!” demişlerdi bir kere.

Karar verilmişti. Çakır Ali arkadaşlarına döndü. Mahallenin abilerinden duyduğu bitirim ağzını taklit ederek söze girdi:

“Bakın şimdi abicim. Gece bizim peder uyuyunca ben evden pır. Geliyorum Cemil'in camına atıyorum taşı.” Cemil'e döndü ve “Sen de hemen dışarı çıkıyorsun anladın mı?” dedi. Kız Cemil, lakabının adına yapışmasına sebep olan sesi ile nahif